

FORENINGENS TID OG TEGN

God kveld. Privilegium å være her i kveld, og stå på denne plassen.

² Jeg kom, denne morgenen, nedover veien. . . Jeg hadde vært ute og bedt og ventet på Herren. Og da jeg kom nedover veien skrudde jeg på en—en radio-forkynner, broder Smith, den fargede broderen, (hørte dere ham denne morgenen? Noen av dere?) oppe i, jeg tror det var Ohio. Noen fortalte meg om at han forkynnte og sa: “Du burde sette ham på, slik.”

³ Jeg fikk ham tilfeldigvis inn denne morgenen. Og han fortalte virkelig om hvordan synden florerer i verden i dag, og han var. . . Og jeg skrudde litt videre til neste stasjon og begynte å høre på en annen. På tidspunktet jeg kom ned hit, var jeg nesten litt bekymret for at det var for sent å komme på møte, denne morgenen da jeg kom inn. Så, vi er virkelig veldig privilegerte som får være her i kveld og til å tjene i Herrens tjeneste.

⁴ Og snakket om broder Neville og budskapet her om dagen, til denne lille damen, vår søster som nettopp har forlatt oss. Det var, vi vet alle hvem det var, det var søster Weaver. Og tenkte på en mann her, som ble døpt i kveld; hun. . . Jeg døpte henne i dette bassenget da jeg. . . de måtte kjøre henne inn i en rullestol. Hun var døende med kreft og hun hadde bare den kvelden igjen å leve; legene hadde gitt henne opp, hun kom til å dø neste morgen. Og jeg gikk inn i hennes hjem og prøvde å snakke til henne om Guddommelig helbredelse, og hun bare gjentok stadig: “Jeg er ikke verdig til at du kommer inn under mitt tak.” Hun sa: “Jeg— jeg er ikke verdig til at en forkynner kommer inn i mitt hus.” Hun sa: “Jeg er en synder.” Men hun sa: “Sir, jeg ønsker ikke å dø på denne måten.” Og derfor tok Grace Weber, her oppe, meg med ned dit. Jeg hadde nettopp kommet hjem, trøtt etter møtene; og der da jeg ba for henne, og leste Skriften for henne, ble hun frelst. Da kunne hun knapt løfte opp sin hånd, men hun ønsket å håndhilse på alle. Hun bare. . . noe skjedde med henne.

⁵ Og mens de håndhilste, så jeg en visjon av henne som gikk til et hønsehus, og kom tilbake. Jeg sa: “Alt i orden, det kommer til å bli helt i orden nå”; og det er atten år siden. Og hun har vært ett hopp foran den kreften hele tiden. Hvis hun døde. . . Døde ikke av kreft, hun hadde et hjerteinfarkt og det tok livet av henne. De hadde henne under oksygen; hun døde av et hjerteinfarkt.

⁶ Og så tenkte jeg, helt på slutten da folk gikk ut og de sang: *Da kom Jesus*. Det var nøyaktig det som skjedde, Han kom og sparte livet hennes for de atten årene. Og jeg tenkte, hvor passende. Den kvinnen visste sannsynligvis ikke hva hun gjorde. Men, kanskje

hun gjorde det. Men bare hvor passende det var å ha det stykket der, *Da kom Jesus*.

⁷ Nå er det litt før, håper jeg—jeg, før møtene mine begynner for alvor. Jeg blir skikkelig nervøs. I morges, var jeg så anspent, at jeg dro ut for å—å be. Og jeg—jeg er hjemme, tilbake her. Familien, kjørte dem nettopp til Arizona, og jeg er . . . så ungene kommer på skolen. Og jeg er tilbake her bare for å—å liksom slappe av litt, dra på jakt med broder Wood og en flokk med brødre her; for å dra ut på jakt i denne kommende uken. Vi drar ned til Kentucky. Og jeg var . . . vært i . . . Jeg kom tilfeldigvis inn den dagen som—som fru Weaver døde, og det var akkurat slik at jeg kunne være her og hjelpe broder Neville i den begravelsen.

⁸ Og jeg prøver ikke å . . . Jeg prøver ikke å—å si for mye om det på, dere vet, om mennesker som klager. Fordi, jeg synes at noe av det verste som finnes er å se en—en mann eller en kvinne som konstant klager. Jeg har alltid tenkt, “Gud, bevar meg fra det.” Ser dere, det—det svekker troen hele tiden, vet dere. Du bare—du bare . . . hvis du—hvis du . . . Jeg vet etter som de blir eldre, hver og en av oss, vil vi få ting som skjer og ting som skjer. Og jeg vet at de små tingene kommer til å hope seg opp, det er etter som du blir eldre, det er bare uunngåelig. Men jeg synes at en av de verste tingene, er hvis satan får krone en persons liv: en gretten gammel mann eller en gammel kvinne, ser dere. Jeg—jeg håper at jeg ikke kommer til det punktet. Jeg håper at jeg kan bære det, byrdene mine, og—og komme til et punkt der . . . Jeg vil at mitt liv skal krones med Guds Herlighet: Hans langmodighet, vennlighet, fred, ydmykhet og fylt med Den Hellige Ånd.

⁹ Og jeg . . . en av hovedtingene som alltid har plaget meg gjennom livet mitt, har vært en nervøs tilstand. At når jeg blir så utslitt, så blir jeg virkelig sliten. Jeg blir . . . føler liksom at ingen bryr seg om deg, vet du, og—og du blir helt . . . Du har det, også. Og jeg har tilfeldigvis en skikkelig overdose av det, vet dere, og det blir skikkelig ille noen ganger, og jeg kan nesten ikke . . . Det er spenning, og det er det som gjør det. Og jeg kommer til et punkt da mange ganger, spesielt med så mange av de visjonene, ser dere, det bare får tak i meg. Jeg ser på en person, jeg tenker, “Dette er en visjon. Nei, nei, nei, det er ikke det. Jo! Er det ikke?” Skjønner dere? Og dere forstår ganske enkelt ikke hva dette koster. Så da—så da undrer du—du. Så begynner du å tenke, “Vel, du er . . .” Så blir du ute av deg og sier: “Vel, nå, hva—hva har jeg gjort? Her er jeg, jeg er—jeg er femti år gammel og jeg har ikke gjort noe for Herren; og jeg—jeg begynner å bli gammel. Og hva er . . . ? Åh, du.” Da får du bare . . . det vi pleide å kalle “å ha blå dager.” Noen av dere brødre på rundt min alder husker det de pleide å kalle “å ha blå dager.” Pappa pleide å snakke om det og jeg lurte på hva han mente, og jeg vet så visst nå hva han mente. Så da begynner du å føle det på den måten, men det er ikke sant

noe av det; det er bare deg, du vet det. Ser du, du vet det, det er bare du som gjør det.

¹⁰ Så jeg prøvde å roe meg ned lite grann nå, og forberede meg på den—den store tiden som jeg håper kommer snart. Og så gjennom . . . Jeg er nødt til å dra til New York med det samme, og jeg . . . til et møte der oppe, en kampanje. Og deretter ned til Shreveport, så dra tilbake til Phoenix. Og deretter rundt den vest . . . sørlige grensen av De forente stater. Og dessuten gjør de forberedelser for utlandet nå, for å begynne så snart vi kan etter begynnelsen av året, kanskje mars, april, noe rundt der; der en starter i Stockholm eller Oslo, og reiser verden rundt, hvis vi kan på denne neste turen.

¹¹ Og nå er jeg hjemme, hviler meg litt, for å liksom komme tilbake til meg selv og komme litt til krefter igjen. Og om Herren vil, vil jeg være tilbake neste søndag, nede fra Kentucky. Og—og hvis det er i orden, behager Herren og broder Neville ikke har noe imot det; vel, vil jeg bare prøve å ha møtet neste søndag, om—om Herren vil. Og hvis Han er like villig som broder Neville er, vil jeg—jeg være her. Ja sir, Han er like så . . . hvis Han er like villig angående det som broder Neville. Jeg håper Han er det. Nå, ser dere, deretter vet jeg at jeg snart, om Herren vil, kommer til å være borte fra dere en god stund.

¹² Og jeg . . . bare små budskap, idet jeg tar opp noe som ligger meg på hjertet, da føler jeg—jeg—jeg at jeg ønsker å uttrykke det for dere, ser dere, og vi kan ha fellesskap rundt det. Nå, jeg har ganske mange av dem, fem eller seks som nettopp har kommet til meg i løpet av de siste dagene. Og jeg dro, et par dager her, på ekornjakt her ute. Og jeg drar inn i skogen, og jeg finner meg en blyant og papir. Skjønner? Nå, da det begynner å bli godt og lyst, setter jeg meg med ryggen mot et tre et sted. Hvis jeg ikke sovner, begynner jeg å be, og så jeg, gir Herren meg noe, jeg begynner å skrive ned små notater om det, ser dere. Dere vet hva jeg mener; når du kommer for deg selv, og så . . . Så kommer jeg hjem, skriver alt sammen ned på en skriveblokk. Og så når jeg blir invitert, løper jeg ut og tar tak i skriveblokken min og begynner å se gjennom den og ser hva jeg kan begynne med, ser dere. Det var det som skjedde akkurat nå.

¹³ Så nå, ønsker jeg, om Herren vil, å tale bare . . . Jeg prøver å gjøre . . . kutte ned på de store, lange budskapene, skjønner dere; som tar en flere timer. Og Herren hjalp meg å korte det godt ned i Chicago, den siste kvelden der, omtrent tretti minutter. Og noen kom bort, sa: "Jeg trodde ikke det var i deg, med du klarte det!" Så tretti minutter, fra rundt to og en halv time eller tre, vet dere. Så kanskje jeg kan skynde meg i kveld og få litt øvelse i å ikke holde dere for lenge.

¹⁴ Gud velsigne dere. Uansett hvor jeg drar, vil det aldri bli et sted som dette tabernaklet her. Det er hjem, kjære hjem. Og

jeg føler med Weaver-familien. Og med denne kjære, fargede broderen som døde, jeg ba med ham en liten stund før han reiste, og en fin personlighet. Og han er Hjemme hos Gud nå, og det hele er over. Og du må reise i alle fall, og vi vet det alle sammen. Så vi er . . . må Herren la deres sjel få hvile i fred, og en dag håper vi å forenes i et Land over der, der det ikke er noe sykdom, sorg eller død. Inntil da, la oss gjøre alt vi kan for Evangeliet.

¹⁵ Apropos spenning, jeg ba over det denne morgenen. Hva ville du gjøre hvis du ikke hadde spenning? Bare tenk på det. Spenning er en del av det å leve. Det oppmuntret meg liksom litt da jeg tenkte det. Hvis du ikke hadde noen spenning, ville du vært som en filledukke, du ville ikke hatt noen følelser. Det ville ikke vært noe du kunne jobbe med. Som en mann og kone, kanskje hvis hun ønsker å gjøre noe, og de prøver å arbeide sammen (spesielt kristne), og den andre ønsker . . . Og så når dere kommer sammen for å . . . du finner ut hva hun har gjort; hun finner ut . . . Ser dere, spenningen fører dere i virkeligheten nærmere hverandre. Og noen forteller deg at “Vel,” sa, “bare tenk på den lille kona som kom under stor spenning da du ikke var så god, eller mannen kom under stor spenning da du ikke var så god. Deretter når alt sammen er tilgitt, se hva du følte for ham. Du, du bare . . .” Ser dere, man er nødt til å ha spenning. Det er alt.

¹⁶ Og bare tenk, på følelser, hva om du ikke hadde noen følelse, ingen smerter eller noe? Hva om det ikke hadde vært noe smerte i det hele tatt? Du ville ikke hatt noen følelser i det hele tatt. Skjønner? Og om du ikke hadde noen følelse, så ville en av sansene dine vært borte. Skjønner? Så, ser dere, alt er helt riktig likevel. Så, “Gud, bare gi oss nåde til å tåle det,” det er saken. Hvis vi bare reiser oss med den nåden og står der og sier: “Vi vet at når dette livet er over, er det herlige på den andre siden dit vi ser fram til å reise.” Og nå, vi—vi husker at alle disse tingene, det er en spenning.

¹⁷ For at, noen mennesker prøver å presentere kristendommen, som at “du er fri fra bekymring. Du er . . .” Nei, du er ikke det. “Du er fri fra spenning.” Åh, nei! Du får mer spenning når du blir en kristen, fordi du var liksom litt likeglad, sorgløs, hva enn det var der ute, brydde deg ikke om hva du gjorde.

¹⁸ Men når du har blitt en ekte kristen, undrer man seg hvert øyeblikk: “Behager jeg min Herre? Hvis jeg kunne høre fra Ham!” Det setter deg på spenning, setter deg på vakt. Det er det som gjør deg til det du er. Så når alt kommer til alt, er spenning en velsignelse. Det er bare måten du ser det på. Det er bare måten du ser det på. Skjønner? Hvis du bare ser på den andre siden, er det—er det . . . Uansett hvor tynt du skjærer noe, har du fremdeles to sider, ser du. Så du trenger å se begge sider.

¹⁹ Så spenning . . . Jeg tenker, “Åh, du, det er . . . Hva er denne spenningen? Hvis jeg kunne ha blitt født uten denne

spenningen.” Vel, hvis jeg ikke hadde hatt denne spenningen, ville jeg ikke vært det jeg er. Jeg ville ikke ha vært en kristen, kanskje. Det var denne spenningen som drev meg til Jesus Kristus. Skjønner? Så, det har vært en velsignet ting for meg.

²⁰ Så også som Paulus sa, som da han hadde en spenning eller et eller annet, hadde han bedt Herren om å—å ta det bort fra ham tre ganger. Og Herren sa: “Saulus, Min . . . Paulus, Min nåde er nok.”

²¹ Han sa: “Derfor vil jeg rose meg av mine svakheter. Så når jeg er svak, er jeg sterk.” Skjønner? Så lenge som det er Guds vilje, ja vel.

²² Nå, jeg spurte Ham om råd en gang tidligere da det plaget meg så ille, at det skremte meg. Og Han fortalte meg rundt åtte eller ti år siden, Han sa: “Det vil aldri skremme deg igjen.” Og det har det aldri gjort. Nei, sir; bekymrer meg ikke om det. Jeg bare føler det, men jeg vet at det er der; men jeg bare går videre fordi det skremmer meg ikke lenger, så takknemlig for det.

Nå, Han kunne ha sagt: “Det vil ikke være mer,” like godt som det “Du vil ikke bli skremt noe mer.”

²³ Så det er Hans vilje at det skjer, så jeg bare omfavner det og sier: “Takk, Herre, jeg vil vandre på den måten.”

²⁴ Nå, la oss bøye våre hoder bare et øyeblikk for—for bønn. Er det et spesielt bønnebegjær? (Jeg ser at det ligger lommeterklær her.) Rekk opp din hånd. Herre, velsign hver enkelt av Dine barn.

²⁵ Vår Himmelske Far, idet vi nå nærmer oss Din store, majestetiske Nådestrone, fordi vi har blitt bedt om å komme. Vi kommer på Jesu Kristi bud. Og vi kommer med alle våre bekymringer, og kaster dem på Ham fordi Han bryr Seg om oss. Hvilken stor trøst det er, å vite at Han bryr Seg om oss. Den store Himmelens Gud, Skaperen; bryr Seg om oss, Sin skapelse. Vi er så glad for det, Herre. Hvilken trøst det er i disse tidene som vi lever i, da det ser ut til at man ikke kan hente trøst fra noe annet enn Ditt Ord. Det er vår trøst, er Ditt Løfte. Og i Ditt Løfte sa Du at vi skulle gjøre vår bønn kjent, og “Hvis dere ber om noe i Mitt Navn, vil Jeg gjøre det.” Og alle disse store Løftene: “Be og du skal få. Si til dette fjell: ‘Flytt deg,’ og ikke tviler, og det skal flytte seg.” Alle disse Løftene, og vi kan hente fra Det nøyaktig det vi ber om.

²⁶ Hender gikk opp, de trenger noe, Herre. Du kjenner deres behov; gi det, Far. Jeg legger min bønn til deres innfor Deg, mine hender løftet med deres. Her ligger det på denne talerstolen her, lommeterklær ligger her. Åh, hvor folket med tro, djerv tro, Herre, . . . Ser ut til å være bare noe som Du har velsignet meg med, å være i stand til å be for syke mennesker. Hvor enn, hvor som helst, hvor enn jeg går, er det noe med å be for de syke. Gud, hjelp nå. Jeg ber med oppriktighet at Du må innfri

bønnebegjærene til disse lommeetørklærne som er lagt her, til folk som har bedt. La Din nåde være over dem.

²⁷ Herre, vi har fått greie på at søster Hicks har en kvinne her, som fløy hele veien inn fra et eller annet sted for å bli bedt for, med kreft; og ønsket å vite om hun kunne få henne til å komme hit. Jeg ber, Gud, om at Du må spare livet til den personen; gi det. Min lille nevø, Mikie, ligger der borte syk og kaster opp, med en høy feber; kom nettopp derfra. Herre, jeg—jeg tror vi ba troens bønn der slik at Du stoppet det, og jeg—jeg—jeg er takknemlig til Deg, for jeg følte at feberen forsvant fra gutten før jeg forlot rommet.

²⁸ Nå, Herre. . . og takk for alle disse tingene. Nå faller det i min lodd å tale over Ditt Ord. Gi oss Ditt Ord, Herre. “Ditt Ord er Sannheten.” Velsign våre sjeler og gi oss nåden som vi trenger, slik at vi kan hente det fra Guds Løfter i kveld, i Ordet, til å holde oss oppe gjennom resten av denne uken; gi det. Velsign vår pastor, denne tapre sjelen, hans kone, hans barn, diakonene, tillitsmennene og enhver person som kommer inn eller ut av denne bygningen; gi det, Far. I Jesu Kristi Navn ber vi om disse velsignelsene. Amen.

²⁹ Nå, jeg ønsker å lese fra to steder fra Herrens skrifter. Jeg ønsker først å lese fra Salmenes Bok, den 86. Salmen. Og så ønsker jeg å lese fra Matteus, det 16. kapitlet, 1 til 3. Og jeg ønsker å lese et utdrag av denne Salmen, ikke alt sammen, men ned til rundt det 11. verset, som er litt over halvparten av den.

³⁰ Og jeg ønsker å gjøre dette kjent, hvis jeg skal nevne en tekst, før jeg taler over det: *Foreningens tid og tegn*. “Foreningstidens Tegn,” det høres litt komplisert ut. *Foreningens*; ser dere? *Tid*; foreningens tid, det er hva det er nå. Og *Tegnet* på den foreningstiden.

³¹ I—I Salmen, en bønn av David, den 86. Salmen.

Bøy ditt øre ned, O HERRE, og hør på meg; for jeg er fattig og trengende.

Bevar min sjel; for jeg er hellig. O du min Gud, frels din tjener som setter sin lit til deg.

Vær barmhjertig mot meg, O Herre, for jeg roper til deg daglig.

La din tjeners sjel fryde seg, for opp til deg, O Herre, løfter jeg min sjel.

For du, Herre, er god, og rede til å tilgi; og rik på barmhjertighet mot alle som påkaller deg.

O HERRE, lytt til min bønn; . . . lytt til røsten av mine ydmyke begjæringer.

Jeg vil påkalle deg på min trengselsdag, for du vil svare meg.

Åh, er ikke det vakkert? “Du vil svare meg.”

Blant gudene er det ingen som deg, O Herre; og det er heller ingen gjerninger som din gjerning.

Alle nasjoner som du har gjort, skal komme og tilbe framfor deg, O Herre; du skal herliggjøre ditt navn.

For du er stor, og gjør vidunderlige ting. Du alene er Gud.

Lytt nå.

Lær meg din vei, O HERRE; jeg—jeg vil vandre i din sannhet. Gi meg et helt hjerte til å frykte ditt navn. (Helhet! Skjønner?) . . . gi meg et helt hjerte til å frykte ditt navn.

³² Jeg snakker nå om forening; og tidens tegn. Nå, i det 16. kapitlet i Matteus.

Fariseerne og saddukeerne kom, . . . for å sette ham på prøve, og de bad ham vise dem et tegn fra himmelen.

Og han svarte og sa til dem: Når det er kveld, sier dere: D. . . Det blir pent vær, for himmelen er rød.

Og om morgenen: Det blir truen . . . dårlig vær i dag, for himmelen er rød og truende. Hyklere! Dere vet hvordan dere skal tyde himmelens utseende, men tidens tegn kan dere ikke tyde?

Herren legde Sine nådige velsignelser til lesningen av dette Ordet.

³³ Nå, vi snakker om denne forening, foreningens tid; tegnet på foreningens tid. Ser dere, Jesus her, i denne siste Skriftlesningen, Han refset presteskaper for at de ikke var i stand til å tyde tiden eller tidens tegn. Nå, det har alltid vært en viktig ting for folket, ser dere, å kunne tyde *tegnene i tiden som man lever i*; fordi Gud skriver det tydelig slik at ingen kunne unngå det.

³⁴ Nå, vanligvis går jeg tilbake og plukker opp fra andre forkynnere, andre Herrens tjenere på Bibelens tid (som tegnet på Noahs tid, tegnet på Daniels tid og—og så videre, de ulike tegnene), men jeg ønsker å gå forbi det i kveld for—for å spare tid, for å kunne . . . Men det har alltid vært Guds måte, å gi dem et—et naturlig tegn i tiden, slik at alle ville vite nøyaktig hvilken tid det—det var. Og disse fariseerne skulle ha kjent sin tid. De skulle ha skjont hva slags tid det var. Han sa på et annet sted: “Dersom dere hadde kjent Meg, hadde dere kjent Min dag.” Skjønner? Det—det er veldig en—en stor ting som vi forstår. Ser dere, “Uten forståelse!”

³⁵ Det var det de alltid refererte til profetene om, de sa: “Og han hadde forståelse, ved visjoner fra Herren. Og Herrens Ord kom til profetene fra gammel tid.” Ser dere, de hadde forståelse gjennom Herrens Ord, ved profetene. Og så—ga profetene et tegn. Som, en

mann lå på siden for så lenge, snudde seg så rundt og lå på den andre siden. En mann måtte kle av seg klærne sine. Og, åh, det var mange ting som de gjorde for å vise tegnet som de levde i. Og nå vet vi at den Gud som skapte himmelen og jorden, og—og la ut Sitt verk slik at Han kunne beskrive Sin tid ved tegn, den samme Gud lever i dag. Så vi må være, noe. . . Idet vi ser tiden vi lever i, må det være noe som noen overser, et sted. Skjønner? Fordi Gud ville aldri la disse tingene skje uten å gi oss et klart tegn, som hvor, som—som vi kunne forstå.

³⁶ Nå her er saken i dag, som presteskaperet, vi oppfatter det ikke riktig. Det er akkurat som det var da, de trodde ikke det var tiden. De—de trodde at de levde ganske fredelig da, og derfor så de ikke etter noen Messias. Og Jesus har sagt at Hans Komme ville være “som en tyv om natten,” da—da folk ville være uvitende om Hans Komme. Men det var noen av jomfruene som gikk for å møte Ham, halvparten av dem, hadde olje i lampen sin og var rede; de så etter tegnet. Og det er de jeg taler til i kveld, ser dere, til de som ser etter tegnet nå, tegnet på Hans Komme.

³⁷ Disse tegnene som er gitt av Herren er bare gitt til troende. De vantro ser det aldri. Det går rett over hodene på dem, og de ser det ikke. Og nå, like så sikkert som at en Guds Engel kunne stå på denne plattformen i kveld, like så sant som—som jeg ser på dere, og jeg kunne se på det; eller dere kunne se på det og jeg ikke kunne se det, eller jeg kunne se på det og dere ikke kunne se det. Nå, dere vet at det er etter Skriften; det er nøyaktig Sannheten. De så. . . Dere vet at Paulus falt ned, men de. . .ingen av dem kunne se det Lyset.

³⁸ Lyset var rett der da Johannes stod der foran folkemengden, og tusenvis ute på elvebredden der, av prester og—og vismenn, store menn. Og Johannes sa, selv, han vitnet om at han så Guds Ånd kom ned som en due og ble over Ham, og en Røst sa: “Dette er Min elskede Sønn som Jeg med velbehag bor i.” Og ingen så Det utenom Johannes. Skjønner? Det var bare for ham.

³⁹ La dere merke til hvor levende, tegnet for de vise menn? De så, de var. . . De var hebreere. De var ikke egentlig indiske astronomer, de var hebreere; fordi de var der borte i det landet og studerte astronomi, for å fullføre utdannelsen sin. Og da de. . . kikket mot Jerusalem og visste at de så de tre stjernene fra hver av sine—sine banes begynnelse, fra Kam, Sem og Jafet, som var slekten de kom fra, enhver, og de hadde sett de stjernene i sine banes begynnelse. Det var et tegn for dem at når de stjernene kom på linje, var Messias på jorden.

⁴⁰ Åh, du! Ikke rart de kom: “Hvor er Han? Hvor er Han som er født jødernes Konge? Vi har sett Hans Stjerne i Østen og har kommet for å tilbe Ham. Hvor er Han?” De visste at spedbarnet Messias lå et eller annet sted, fordi Gud ga dem et tegn i tiden, at Gud og mennesket forente seg sammen. Hvilken enhet da Gud

forente Seg Selv i en menneskekropp! Den viktigste, den største av alle foreninger som noen gang har skjedd, var da Gud forente Seg med mennesket; og forlot Sin—Sin mektige herkomst av å være Gud og strekte ut Sitt telt og tok inn menneskeheten, og ble en av dem, for å gjenløse dem. Enhet. Som hva? Det brakte fred mellom Gud og mennesket for evig; hvor takknemlige vi er.

41 Og tegn ble ikke sendt. . . Nå, bare tenk, ethvert menneske, og alle astronomene; folk på den tiden, klokkene deres var stjernene. Det var en vekter som gikk opp på toppen av—av tårnet, og han gikk opp dit og holdt utkikk. Og han så når bestemte stjerner var i en bestemt konstellasjon, og de gikk forbi, han visste hvilken tid det var. Husk i Skriften: “Hvilken tid er det, vekter?” Og vekteren kom tilbake og fortalte ham i hvilken time det var. Ser dere, de fulgte med tiden ved hjelp av stjernene.

42 Nå, er det ikke rart at disse stjernene var nøyaktig på linje for tre menn og ingen andre så det? Skjønner? Helt nøyaktig på linje. Nå, du kan være så på linje med Skriften. Skjønner? Da de stjernene kom i enhet, forente seg sammen i denne konstellasjonen, var også tre menn forenet på samme tid. Og du kan være så forenet med Gud i Hans Ord at disse tingene blir realiteter, og du kan se dem og vite at de er sanne. Skjønner? Tidens tegn! Du kan se rett over det, si: “Åh, sludder!”

43 Men for *deg* er det ikke sludder. For deg, du er forenet med Ordet, og her er Det. Da er det—er det fullstendig Lys, broder Pat, når—når—når—når du ser dette tegnet forene seg med den troende. Og det er den jeg retter dette mot, er den troende, for den vantro ser det aldri. Og hvilken irtettesettelse det ville være hvis Han var på jorden i dag; til mange i presteskaper vårt i dag, som ikke kan lese dette tegnet; tegnene som vi leser daglig her i tabernaklet og ser disse tingene. Og andre leser det og ser håndskriften på veggen, og likevel bare overser mange det, og ser det ikke i det hele tatt. Det er ingenting for dem i det hele tatt; de legger ikke merke til det.

44 Nå, legg merke til at i dette, at Han—Han pekte ut nasjonale tegn. Nå, da de spurte Ham om dette, ønsket de tegn; og Han ga dem tegn som skjedd. Og de ønsket å vite når verdens ende ville komme, hva tegnet på enden ville være. Og Han pekte ut for dem mange steder gjennom Skriften om nasjonale tegn, om himmelske tegn på himmelen og jordiske tegn; Han ga dem tegn, tegn, tegn, bare tegn hele tiden. Og da Han fortalte dem der på et sted om et nasjonalt tegn, sa Han: “Når dere ser nasjonene, ser dere, begynne å samle seg rundt Jerusalem, ser dere, så vet vi at deres prøvelses-tid var for hånden, når dere ser Jerusalem omringet av krigshærer.”

45 Nå, før de kunne gjøre dette, Gud. . . Måtte verden forene seg. Titus, denne mektige romerske generalen måtte forene sine krigshærer sammen og komme fram, etter at disse jødene hadde

forkastet det Gud-gitte tegnet i tiden til dem. Det var tiden da Titus forente sine krigshærer sammen og kom for å ta byen. Først måtte det bli en forening av Guds folk (så-kalte) imot Guds Ord, før nasjonen kunne forene seg mot Guds folk. Ser dere, enheten, foreningen; forener seg sammen.

⁴⁶ Jeg tror at vi lever i en stor foreningstid. Jeg skriver ned disse røde lysene, og lysblink-signalene og slikt (om kvinner, hvordan de oppfører seg; og mennene, hvordan de oppfører seg; og menighetene, hvordan de oppfører seg), og viser denne lille gruppen, med hele mitt hjerte, at jeg tror at vi stiller oss inn på linje med Guds Ord i denne store, profetiske tid, rett før Herren Jesu komme; forener oss sammen og gjør oss rede.

⁴⁷ Nå, dere skjønner, før Titus forente nasjonene av... sine krigshærer sammen, forente Israel seg sammen og ble enige om at de ikke ville tro at Jesus var Messias. De forkastet Ham, og stengte Ham ute, og korsfestet Ham. Og så, da de forkastet frelsen som var sendt til dem, forente de seg sammen for å gjøre det. Nå, hold det i tankene: forente seg sammen for å forkaste Budskapet for tiden! De måtte gjøre det. Og så da de gjorde det, så kom det nasjonale tegnet inn.

⁴⁸ Nasjonene begynte å forene seg sammen, og Titus hadde med seg denne store krigshæren av romere og grekere og omringte Jerusalems murer, stengte menneskene der inne nå, og de sultet til døde. De spiste barken fra trærne. Josefus, den store historikeren, forteller oss det. Og de spiste gresset på bakken. De kokte til og med hverandres barn og spiste det; ser dere, som om de var gale mennesker. Og så da, til slutt, Titus, han leiret seg bak på fjellene, rundt Jerusalem der, og—og de menneskene der inne trodde de gjorde Guds vilje, da de så disse hærene marsjere inn. De hadde latt være å høre på den Store Mesteren, Herren Jesus, fortelle dem det.

⁴⁹ Ingen av de kristne ble fanget der inne, for de så tegnet og brøt opp. Skjønner? De sa: "La ikke dem som er på hustakene komme ned, eller den som er på åkeren gå tilbake, ikke hente sin kappe; men flykt til Judea, og be om at flukten deres ikke må bli om vinteren eller på sabbaten." Fordi på vinteren ville fjellene være fulle av snø; og på sabbatsdagen var døren, dørene stengt, porten, og de ville blitt tatt under de omstendighetene. Skjønner? Vi vil komme til det ganske snart om... hvordan Gud gjør de tingene, om Herren vil.

⁵⁰ Legg merke til nå, Han... De ba om at det ville bli det... ikke måtte bli slik, Jesus ba dem om å be om det, og de fanget ikke en eneste en av dem der inne. De var forsvunnet fordi de kikket på tegnet, og de var forsvunnet; det var alt.

⁵¹ Åh, hvor menighetene i dag burde se tegnet i tiden som vi lever i! Flykt så fort du kan til Golgata, for Livet; ikke til en eller annen menighet, men til Jesus Kristus. Foren deg med Ham, og

ikke med en eller annen organisasjon eller en kirke-læresetning. Foren deg med Kristus, og vær sikker på at det er Ham. Du kan ikke bare ta hva som helst, du må være helt sikker på at det er Ham. Hvilken foreningstid!

⁵² Nå, vi finner ut at de forkastet Messias og forente seg så sammen og opprettet et forbund, og la fram et—et . . . et forslag iblant dem at dersom noen tok imot Jesus som en Profet, så ville de bli utestengt fra menigheten. Husker dere den blinde gutten som satt der med blinde øyne? Og disiplene sa: "Hvem syndet? Ham, eller hans far, hans mor?"

⁵³ Og Jesus sa: "I dette tilfellet, ingen av dem; men for at Guds gjerninger skulle skje, bli kjent."

⁵⁴ Og husk, de sa at faren og moren ikke kunne si det. De sa: "De vet at dette er sønnen vår, men vi vet ikke hvordan han ble helbredet." Fordi jødene hadde sagt at enhver person som bekjente at Han var Profeten, ville bli ekskludert.

⁵⁵ Men ser dere, Guds gjerninger var at denne gutten ikke tilhørte den gruppen. Og han sa: "Nå, det er underlig for meg at dere ikke vet hvor denne Mannen kom fra, og likevel ga Han meg synet." Skjønner? Nå, han kunne si det. Ser dere, det var Guds gjerninger. Han hadde blitt helbredet, og frisk, og han kunne—han kunne fortelle det fordi han hadde ingen bånd som bandt ham til noe sted. Han var den som gjerningene var utført på, og han så virkelig sin . . . for første gang i sitt liv.

⁵⁶ Nå, jødene forente seg mot Jesus og—og mot Hans Messias-skap, og Hans Messianske Budskap. Vi ser det samme skje nå, akkurat den samme tingen. Kommunismen forener seg for å ødelegge menigheten, og den eneste måten som den . . . det er etter at menigheten har forenet seg også, i Kirkerådet, Kirkenes Verdensråd, for å fornekte og for å ødelegge Budskapet, Ordet! De har avvist Ordet, menighetene har det! De kan ikke ta imot Det fordi Det er imot deres denominelle læresetning; uansett hvor mange Ildstøtter som var i vår . . . i folkets midte, eller hvor mange folk som . . . hvor mange ting som hadde blitt forutsagt og skjedd, og alle disse mektige tegnene som Han lovet i den siste tid; de kan ikke gjøre det.

⁵⁷ Derfor forener de seg nå, og pastoren deres her og mange kan fortelle dere, som leser, at de er . . . har en felleskirkelig verdensbevegelse. Og det . . . det er en luthersk forkynner som leder det. Slik at, hvis det kommer en ulykke, hadde skjedd i dette nabolaget her; hvis vi ikke er forenet med den felleskirkelige bevegelsen, så kan ikke vår menighet lenger være noen menighet, og de kan bruke den som et lagerrom. Eller hvis en av oss brødre hadde sett noen døende eller såret, og prøvde å gi ham litt Åndelig velsignelse, kunne vi bli skutt for det; helt riktig. Vi kan få ti år i det føderale fengslet for å forkynne noe, fordi vi

ikke er medlem i denne felleskirkelige bevegelsen. Ser dere ikke dyrets merke? Skjønner? Skjønner?

⁵⁸ Nå, vi ser at denne foreningstiden kommer. Skjønner? Nå, følg med! Og så har menigheten forenet seg mot Budskapet; og så når den gjør det, forener nasjonene seg i kommunismen for å ødelegge menigheten igjen; helt nøyaktig det den gjorde i begynnelsen. Skjønner? Det gjentar seg igjen.

⁵⁹ Israel måtte forkaste Budskapet først. Og da de forkastet Budskapet, forente militæret, det nasjonale livet seg sammen (fra andre nasjoner), og kom inn og ødela menigheten. Og i dag, har de forkastet Budskapet til Herren Jesus, og de har forkastet Det. Og nå har tiden kommet for at kommunismen vil forene verden sammen mot menigheten. Ser dere, det er nødt til å skje på den måten. Nå, det er hardt å si det.

⁶⁰ Det var vanskelig for jødene å tro, de sa: “Kom nå, brødre, vi ser at—at vår—vår Gud er med oss, og derfor vil vi—vil vi gå inn i templet. Og nå vil vi be, og la hellige fader *Så-og-så* og hellige fader *Så-og-så* lede oss i bønn. Steng porten!” Og Titus stilte seg opp, og stod rett der i omtrent et år eller mer. Ser dere, rett på vakt, og sultet dem rett ut. Ingen av dem kunne engang komme ut av byen; og de døde, sultet i hjel. Og da han gikk inn dit og rev ned murene, fosses blodet ut og rant som elver nedover der hvor han slaktet ned alt som var der inne.

⁶¹ Nå, Herrens Engel profeterte det, tilbake i Det gamle testamente, og fortalte at det ville skje. Og disse forkynnerne som var prester, som skulle ha vært opplyst om det og fortalt folket om det; istedenfor det, da Jesus stod iblant dem, kjente de Ham ikke engang; og prøvde å gjøre det—det til en—en slags lykkebringer: “Gjør et triks for oss, la oss se hvordan—hvordan det skjer! Vis oss et tegn.” Skjønner? Og Han sa: “Jeg. . .” Ja, Han har gjort så mange ting, og likevel kunne de ikke se det. Skjønner? Og så da de forkastet Ham som sin. . . Budskapet for den tiden, forkastet de Budskapet for den tiden.

⁶² De gikk glipp av å se tegnet for den tiden. Og tegnet fra Bibelens profeti skjedde foran dem, og de sa: “La oss gå inn nå!” De var hellige menn. De var menn som du ikke kunne sette en finger på deres liv. De kunne ikke være *det*, og så—og så være en—en prest. En prest ville bli drept, han ville bli steinet til døde for den minste lille ting. Derfor måtte han leve et rent, hellig liv. Han kunne ikke gjøre det, fordi han ble steinet for omtrent hva som helst. Og nå var de mektige menn, og hellige menn i folkets øyne, og likevel gikk de inn og sa: “Nå, vi vil. . . Vi har Gud, den Gud Som har vært med oss gjennom alle tider. Vi vil gå inn i Hans hellige tempel.” Det var Guds hellige tempel! Men, ser dere, Han hadde blitt forkastet i Sitt hellige tempel. Skjønner? “Vi vil gå til Herrens hus. Nå, alle dere hebreere vet at vi er den utvalgte ætt, vi er, her. Og Gud er vår Gud; Abrahams, Isaks og Jakobs Gud.

Han er med oss. Han vil utfri oss fra de uomskårne filisterne der ute (så og si), disse romerne og grekerne. Han vil utfri oss fra det. La oss gå inn i Herrens hus!”

⁶³ Det høres bra ut; men hva hadde de gjort? Husets Byggmester var der inne, i form av en ydmyk, galileisk snekker, og de forkastet Ham; når Gud hadde stadfestet at Han var Hans Budbærer for tiden, og Grenen. Og de forkastet Det. Så all bønner, all oppriktigheten, alle deres offer betydde ikke noe for Gud. De hadde gjort det! Og Gud lot denne store krigshæren forene seg for å ødelegge det.

⁶⁴ Og vi ser i dag, slik menighetene gjennom denominasjonene og så videre forkaster Guds Ord. De vil ikke at du skal fortelle dem om disse tingene, og vitenskapen kan bevise det ved bilder og alt annet, og likevel vil de ikke ha noe med Det å gjøre. Derfor tar kommunismen form for å ødelegge det, helt nøyaktig slik Titus gjorde, og Bibelen sier at de ville det. Riktig!

⁶⁵ Nå, ser dere hvor vi lever? Foreningens tid. Når vi ser disse tingene blir forenet, åh; ja, vi går glipp av å se de tingene! Du kan—du kan se inn her i Skriften og se hvor Han lovet det, hva Han ville gjøre. Nå, vi ser at det skjer. Vi ser i menigheten det Han lovet å gjøre; vi ser at det skjer. Vi ser nasjonene forene seg sammen. Vi ser at ismene forener seg sammen. Vi ser menighetene forene seg sammen. Det er foreningens tid. Det er tiden for forening. Det er tidsalderens ånd: “Vi må forene oss.” Alt man snakker om må bli organisert; ellers vil ikke regjeringen godkjenne det.

⁶⁶ Dere vet, som en borger . . . Jeg kan ikke som en borger av De forente stater, skjønt jeg—jeg . . . du kunne gitt meg en sjekk på fem dollar og jeg hadde ikke våget å sette navnet mitt på den. Skjønner? Ser dere, jeg kunne ikke gjøre det. Ser dere, det er en foreningstid. Alt må gå gjennom en forening av ett eller annet slag, og den foreningen er nettopp det som bringer dyrets merke. Skjønner? Det er en foreningstid, og det arbeider seg rett opp til det. Du kan se det bare med det blotte øyet, hvis du tar en kikk på det. Det er en foreningstid, der alt forener seg sammen.

⁶⁷ Jøden—jødene forente seg mot Jesus, som sin—sin Messias. Derfor, vi ser hva som skjedde. Vi ser den samme tingen nå, kommunismen forener seg for å ødelegge menigheten, etter at menigheten har forenet seg i Kirkenes Verdensråd og prøver å ødelegge Budskapet, Guds Ord. De prøver å bli kvitt Det. Det eneste de kan gjøre er å danne seg et råd, fordi at de er atskilt; en liten gruppe her, metodistene, og baptistene, og lutheranerne, og presbyterianerne, Kristi menighet, og så videre. De kan ikke gjøre noe, fordi *denne* vil være imot *denne*, *denne* være imot den *andre*, deres lære er like så forskjellig som øst er fra vest. Ser dere, de kan ikke gjøre det. Men når de en gang kommer sammen, under ett stort hode, har de det. De har det da.

68 Det er derfor katolikkenes er så i enhet, den romersk-katolske, selvfølgelig er de i en enhet, de er . . . flertallet er de romersk katolske; de greske og andre katolikker er—er ikke så mange som de romersk-katolske. Nå forener de seg sammen, og det er grunnen til at de står sammen. Uansett hva som skjer, er paven hodet over alt. Skjønner? Og uansett hva noen andre sier, “Han er den ufeilbarlige; han er—han er—han er Guds stedfortreder, det er alt; han er nest etter Gud; han har myndighet over helvete, Himmelen og skjærsilden.” Skjønner? Så det er ikke noe man kan gjøre i *den* saken; hva enn han sier, det er det som gjelder.

69 Nå lager protestantene seg et hode akkurat som det, det samme. Og sier ikke Bibelen at det ble lagd et bilde for dyret? Hva er et bilde? Det er noe likt det, lagd likt det. Der er det, den samme tingen. Hva er det? Ved å forene seg sammen, og dette er tidsalderens ånd, er *forening*.

70 Forener seg sammen nå og prøver å ødelegge Budskapet. Hvordan ødelegger de Det? Hvordan kunne de ødelegge Guds Ord? De kan gjøre Det virkningsløst, uvirksomt, ved å ta tradisjoner slik de gjorde der tilbake i begynnelsen, og gjorde Guds Ord virkningsløst. Ser dere, de sier: “Åh, det er . . . Egentlig, når alt kommer til alt, . . .” Dere så denne vantro kvinnen som prøvde å . . . hun . . . jeg glemmer hva navnet hennes er nå; hvis jeg bare kunne komme på det. Hun . . . jeg prøver å tenke på så mange.

71 Jeg tenker på denne Miss Nasjon her om dagen; jeg skulle ønske vi hadde flere slike som stod fram. Hun var den som gikk inn i barrom og rev ned whiskyen, og kastet ut plakatene og alt slikt. Hvorfor reiser ikke flere kvinner seg i dag på den måten, og går ut her og river ned disse naken-bildene av disse kvinnene av deres egen sort og slike ting? Men, de har ikke det noe mer.

72 Nå, men denne kvinnen, en vantro, som sa at—at “Bibelen strider mot grunnloven, å lese den i offentlige skoler,” og slikt som det.

73 Nå har de også, har dere dessuten lagt merke til hva de prøver å si nå, og store studenter av Skriften, sa at “mye av profetien som var profetert i Bibelen var fullstendig feil, og ble aldri oppfylt.” Og dere har hørt om det og lest om det. Og de prøver å si alt mulig; ser dere, de prøver å ødelegge Ordets virkning. Hvis de bare kan ødelegge og erstatte Det med en læresetning eller noe som menneskene har, som ser bedre ut i deres øyne enn Ordet, så ødelegger de Det med sin—sin tradisjon. Og det er slik de prøver å ødelegge Guds Ord, er ved denominell politikk.

74 Nå, hver menighet har sin egen politikk. Kristi Menighet har sin, Den kristne menighet har sin, og baptistene, og metodistene og presbyterianerne; de har alle sin ulike politikk. Nå, de kommer bort fra det fordi de er atskilt. Ser dere, det kunne ikke

ha skjedd før, de må gjøre det nå. Ser dere, dette er foreningens tid, og nå putter de alt sammen og blander det og ser hva de får. Du store, det er som å bake et brød av heste-kjøtt, og kjøkkenavfall fra søppeldunken og hva annet de har samlet sammen; og presser det sammen, og kaster noen råtne poteter og slikt sammen, og ser hva man ender opp med. Jeg vil så visst ikke ha noe av det. Nei, sir! Det er slik de gjør. Ser dere, de tar folk som tror at Jesus var en myte, en menighet som tror at Jesus var en myte; de andre, noen tror at Han var en Profet.

⁷⁵ En sier: "Miraklenes dager er forbi."

⁷⁶ Den andre sier: "Kan hende det finnes noe slikt."

⁷⁷ Og alt dette sammen; og Bibelen sier: "Hvordan kan to vandre sammen uten at de er enige?" Skjønner? Nå, det er den slags enhet de har. Og så har de satt en stor, hellig fader over det, og der har dere et dyrets bilde, helt nøyaktig det Bibelen sier. Nå, de har en luthersk forkynner, på toppen av det. Vel, vi ser at det er foreningstid. Samme tingen nå, kommunismen og alle forener seg sammen; i verden, og i menigheten og så videre, forener seg sammen.

⁷⁸ Følg med på naturen. Åh, du! Naturen, hvis du bare vil følge med på naturen, den gjør det samme. Naturen er Guds tegn-kalender. Visste du det? Jesus sa til dem at de skulle følge med på naturen. Havet ville bruse, ser dere, og det ville bli forskjellige ting, og jordskjelv på ulike steder, nasjonal strid, tegn på himmelen, tegn på jorden, overalt ville det være tegn på disse kommende tidene.

⁷⁹ Se på skyene. Før skyene kan skape en regnstorm, vet dere hvordan det skjer? Mange små skyer kommer sammen, danner én stor sky. Vel, denne ene har litt vind med seg, denne andre har litt vind med seg, og alle blåser sammen, og da får de en orkan. Skjønner? De forener seg før de kan få stormen; de må det.

⁸⁰ Legg merke til ender og gjess som forener seg før de forlater landet sitt. Skjønner? De forener seg sammen. Du kan se dem fly fra denne dammen til denne dammen, herfra og over dit, alle sammen kommer sammen. De forener seg, gjør seg klare for avreisen sin. Ser dere, det er bare . . . det er naturen, og Gud skapte naturen, og naturen virker ved Guds plan. Det er en lov, en uskrevet Guds lov, at naturen virker ifølge Hans lov.

⁸¹ Akkurat som jeg talte om i en begravelse, om *sevjen* som går ned i graven i bunnen av treets rot for å ligge der inntil oppstandelsen om våren. Det er en Guds lov. Det er ingen intelligens som kan få sevjen til å gå ned der; du kunne ikke tørke den ut, du kunne ikke melke den ut. Det er ikke noen bedre måte å gjøre det på enn slik Gud gjør det. Gud har den fullkomne måten. Så når løvet faller av, så sender Han sevjen ned i graven og skjuler den. Slik som Job sa: "Skjul meg i graven inntil Din vrede er over." Skjønner? Den går ned dit fordi det er en naturlov,

før frosten. Se på løvet nå som begynner å falle. Hvorfor? Det er en naturlov.

⁸² Ender samler seg, alle sammen, og samler seg rundt en leder. Der inne vil de på en eller annen måte vite, jeg vet ikke hvordan de gjør det, men de vet at den bestemte lille andriken er en leder. Og den lille karen, de kommer alle sammen og samler seg rundt ham, og stiger rett opp i luften. Og han . . . aldri vært utenfor den dammen nå, men han vil fly så direkte til Louisiana eller Texas som han kan, til rismarkene. Ser dere, før de legger ut på flyturen sin, for å forlate hjemmet sitt der de ble født det året, forener de seg sammen. Amen! Slik er det; samler seg rundt sin leder.

⁸³ Problemet med det er, med mennesket, han kjenner ikke sin leder. Ja, sir. De vil samle seg rundt en denominasjon, de vil samle seg rundt en biskop eller et menneske, men de vil ikke samle seg rundt Lederen, Den Hellige Ånd i Ordet. Skjønner? De sier: “Åh, vel, jeg er redd jeg vil bli litt fanatisk; jeg er redd jeg vil komme galt av sted.” Åhhhh, slik er det! Hva om den lille anda sa: “Jeg liker bare ikke måten han bærer fjærene sine på. Jeg tror ikke jeg vil følge ham.” Du vil fryse i hjel. Du vil bli fanget der oppe, hvis du ikke følger med—med på flyturen når den drar. Det forener seg sammen og naturen gjør det.

⁸⁴ Gjess forener seg sammen, samler seg rundt sin leder; de gjør den samme tingen.

⁸⁵ Har du noen gang lagt merke til bier som svermer? Bier forener seg sammen før de svermer, rett rundt dronningen sin. Det er riktig. Og der hun drar, drar de av sted også. Ja! Hva gjør de? De forener seg før svermen. Helt riktig; enhver natur!

⁸⁶ Fisk forener seg sammen før vår-vandringen. Ute i havet kan du finne dem; de store . . . det vi kaller “humpys,” laksen. Når de kommer opp dit, før trekket begynner kan du se ti-tusenvis av dem ute i havet som svømmer rundt og rundt; saltvann, men de er i virkeligheten ferskvannsfisk. Og her kommer de rett oppover ferskvannet for å komme opp i gytetiden. De drar opp dit og gyter, omtrent hvert fjerde år og dør så snart de har gytt. Og de vet at de drar dit for å dø, og du kunne ikke stoppe dem med noe. De vil hoppe over fisketrapper og alt mulig annet, for å komme opp dit, vel vitende om at de går til sin død. Men naturloven får dem til det, vel vitende om at de drar opp dit og gyter i hullet og dør. Og så kommer de unge, og noe forener dem sammen da, og ut i havet drar de. Det er forening! Det er en lov. Du kan ganske enkelt ikke overvinne Guds lov.

⁸⁷ Nasjoner bryter sammen, for tiden er nå da vi ser at—at de skal gjøre dette. Vi er i en prosess av nasjonal uro. Vi ser at nasjonene bryter forbindelser. År etter år ser vi *denne* nasjonen blir oppslukt av kommunismen; *denne* blir oppslukt av kommunismen. Og rett her i vår egen nasjon, den er gjennomsyret av kommunismen og den vil ta over! Ser dere, den vil gjøre det,

ingen måte å stoppe det på. Hvorfor? Av den samme grunn man ikke kunne stoppe Titus. Folket har forkastet Gud og Hans Ord. Ja, sir, så de kommer til å gjøre det, og vi ser det er i gang.

⁸⁸ Jeg, vanligvis bruker jeg et par timer; jeg har allerede brukt rundt tretti minutter akkurat nå. Skjønner? Men for å få alt dette inn, bare haster jeg på. Dere kan studere det når dere kommer hjem.

⁸⁹ Legg merke til, de forener seg akkurat nå. Du sier: "Broder Branham, er det sant?" De kommer til Slaget på Harmageddon; nøyaktig hva de vil gjøre. Skjønner? Og de forener seg for det akkurat nå. Det er derfor vi har FN og alt vi har. Den Vestlige Verden forener seg mot den Østlige Verden, kommunismen og så videre, alt sammen forener seg sammen. Menighetene forener seg sammen. Det virker som alt forener seg. Forener, forener seg sammen, vi ser det.

⁹⁰ Også, under all denne foreningen av nasjonen, disse tegnene, nasjonale tegnene, ser vi her ute i verden, jordskjelv på forskjellige steder, ulike ting som forener seg; fører verden sammen, fører folket sammen, alle menighetene sammen, alle disse tingene. Og mens all denne foreningen pågår, er det en annen forening som pågår. Amen! Det er den jeg ønsker å peke på for dere nå.

⁹¹ Gud forener Sin Brud. Hun kommer sammen, fra øst og vest, og nord og sør. Det er en foreningstid, og det pågår akkurat nå. Hva forener Hun Seg for? Bortrykkelsen. Amen! Gud gjør Henne klar. Ja, sir, forening! Hva forener Hun Seg med? Med Ordet! "For alle himler og jord vil forgå, men Mitt Ord skal aldri forgå." Hun forener Seg med SÅ SIER HERREN uansett hva noen denominasjoner eller noen andre sier. Hun forener Seg. Hun gjør Seg klar. Hvorfor? Hun er Bruden. Det er riktig. Og Hun forener Seg med Sin Brudgom, ser dere, og Brudgommen er Ordet. "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss."

⁹² Og Menigheten og Bruden og Ordet blir så ett, at selve Ordet Selv virker ut Brudgommens gjerninger. Amen! Ser dere det? En forening! Ikke noe mer: "Bli medlem av menigheten"; ikke mer av *dette*, men flykt fra alt og vær bundet til Jesus Kristus. Skjønner? Det er foreningstiden. Gud, forener Sin Brud sammen, fører Den tilbake; helt riktig. Forener Sitt løftes-Ord.

⁹³ Andre Tessalonikerbrev, 2. kapitlet; Det sier, dette 5. kapitlet sier: "De hellige som sover i jordens støv vil våkne. Og så vil vi forenes med dem (de levende, med de som har vært døde), vil forenes enda før vi kommer opp Dit," fordi Bruden vil være fulltallig når Hun kommer Dit. De som lever, som forener seg med Ordet og de som har reist allerede, gjorde det; og Det hele kommer sammen, danner én stor enhet i foreningen før reisen går opp Dit. Amen!

⁹⁴ Kommunismen må tilta, disse andre tingene må tilta, og menigheten må forene seg der borte, når de . . . og nasjonene der ute for Kirkenes Verdensråd; og Bruden må forene Seg under Guds Ord. For å kunne gjøre det, har Gud sendt ned de Himmelske tegn og slikt, som beviser for Menigheten, som Han har for nasjonen. Amen.

⁹⁵ Gud; foreningstid! Ja, sir. Åh, du! Nå, husk nå, det er en forening av Ordet (forenes tilbake igjen), fører tilbake "Troen som en gang ble overgitt til de hellige." Fører tilbake! At dette bare kunne bli gjort i denne tid. Den eneste tiden det kunne skje på er akkurat nå. Det ble ikke angrepet noe annet sted; de gikk over til denominelle aktiviteter. Men nå tilhører den ikke noen denominell aktivitet, fordi det er tid for foreningen av menn og kvinner fra enhver slekt, enhver farge, enhver trosbekjennelse, alt under Kristus ved Dåpen i Den Hellige Ånd og tilbake til Ordet.

⁹⁶ Foreningstid for Menigheten! Åh, du! Forener ethvert Ord som har vært spredt vidt utover av disse organisasjonene: helt siden Nikea, Rom, da de organiserte den første menigheten, og de har organisert Luther, de organiserte Wesley, de organiserte resten av menighetene. Og ved å gjøre det, måtte de innføre en læresetning, og så da Gud sendte noe annet, kunne de ikke ta imot Det. Derfor var det ikke mulig før nå. Og Gud lovet, i de siste dager at "fedrenes Tro ville bli gjenopprettet tilbake til Bruden igjen," at det ville bli på denne måten, og det kunne ikke være noen annen tid enn denne tiden. Se hvilket tegn fra Himmelen, som en Ildstøtte som var iblant oss, og med tegn og under fra Herren Jesus Kristus. Og når Han taler til oss, stemmer Det alltid på en prikk. Amen! Så vi ser hvor vi står. Foreningstid!

⁹⁷ Vi ser nasjoner forene seg, vi ser verden forene seg, vi ser kommunismen forene seg, vi ser menighetene forene seg; og vi ser Gud forene Seg med Sin Brud, inntil Han og Menigheten er den samme. Halleluja! Slik som pyramiden der. Riktig! Forener seg sammen; Gud forener! Hvorfor? Aldri før, siden den første menighetstid, har Ildstøtten noen gang vært iblant folket. Aldri før, siden den første menighetstid har de noen gang sett de tingene som vi ser i dag. Og dette ble bare gjort mulig da Gud sendte de Syv Segl og ga oss et tegn ved Det, og sendte syv Engler ned fra Himmelen; og kom for å føre tilbake Ordet som var spredt i denominasjonene, og knytte det tilbake til Guds Ord igjen for å bringe ned Sin Hellige Ånd.

⁹⁸ Jesus sa: "Dersom dere bor i Meg og Mine Ord i dere, så be om hva dere vil, det skal bli gjort for dere." Forener Bruden tilbake med Ordet, som er Gud. Menigheten og Ordet, ikke Menigheten og læresetningen, Menigheten og Ordet; Bruden og Ordet forenet sammen. Åh, du! For en . . . Gjenopprette tilbake hva? Troen til de originale pinsefedrene; ser dere, som hadde blitt spredt av Luthers gruppe. Ikke Luther selv; ikke Luther, ikke Wesley,

ikke de store grunnleggerne. Men etter deres bortgang, oppstod det en kirke, og de . . . hva gjorde de med den da, de dannet en organisasjon ut av det. De tok imot læresetninger og så videre, og bort gikk de. Og se på dem i dag, nå har de kommet inn i dette Kirkenes Verdensråd.

⁹⁹ Nå, ser dere, men i de siste dager, ser dere, ser vi ting som skjer nå som aldri har skjedd før. Ser dere, det er Guds tegn, og all denne foreningen er tidens tegn. Nå, vi ønsker å se på det nøye og være helt sikre på at vi får tak i det. Forlater . . . de forlater det sanne Ordet til fordel for denominasjoner; å ta imot læresetning og forskjellige menneskers meninger istedenfor å ta Ordet.

¹⁰⁰ Åpenbaringen 10 sier: “Den syvende engels Budskap.” Husk nå, det er rett ved de Syv Trompeter, og det er syv engler som blåser i Syv Trompeter. Det er det neste vi kommer til. Men husk der, veldig spesifikt står Det: “Engelens . . .” ikke den syvende engels Trompet, men “den syvende engels Budskap.” Ser dere, ikke Trompet-engelen, Budskaps-engelen! Ser dere, engelen bare blåste i trompeten, den syvende engelen, Trompet-engelen. Men dette sier: “I tiden til Budskapet til den syvende engel,” ser dere, når hans Budskap er fullendt. Ser dere, det er menighetstidens Budskap. I denne tiden, så ville han . . . Budskapet, ikke Trompeten, og “Guds mysterium (som er skrevet i Ordet) skulle være fullendt.”

¹⁰¹ Se nå hvilken tid vi lever i! Se på Seglene, hvordan det samlet det atspredte Guds Ord, det Luther og resten av dem, som de store reformatorene som gikk ut; kom rett tilbake og viste det i Bibelen, hvor de ville være; enhver mann rett på sin plass, hva han ville gjøre og hva som ville skje med menigheten; hva han ville gjøre, og hva som ville skje med menigheten; alle disse tingene han utelot. Og så, i den siste tid, når vi ikke visste noe om det, ble det forutsagt oss at visse ting ville skje; og til og med avisene og slikt plukket det opp, og kommer rett ned og åpenbarer det og knytter mysteriene sammen. Amen! Broder, det er storslått for meg! Det setter Ordet på linje, for meg. Jeg bryr meg ikke om hva—hva . . . eller jeg bryr meg om hva folk sier, mener, det er riktig, men for meg er det Sannheten, jeg tror det.

¹⁰² Slik som de vise menn, som kom ned fra Babylon, de ropte: “Hvor er Han, jødernes Konge som er født? Han er på jorden, akkurat nå. Vi må finne Ham.” Det er riktig. Og jeg tror at Han er så nær ved å komme at jeg kan si: “Se, Brudgommen kommer! Jeg hører midnatts-ropet!” Amen! Vi er rett ved endens tid. Åh, du, tiden vi lever i. Legg merke til det. Skjønner?

¹⁰³ Hvilken tid! Hvilken tid vi lever i, dette store Guds mysterium som er fullendt; introduserte Guddommen og viste hva Den er; hvordan disse små ismene, og gikk ut og gjorde Ham til *dette*, og noen gjorde Ham til *dette*, og noen gjorde Ham til *det*. Men Herrens Engel kom ned og førte fram alle ismene

deres, og trakk ut Sannheten ut av det og presenterte Det. Og der er Det så fullkomment som Det kan få blitt, ingen andre veier kunne du gå. Der er Det, det er det Han er. Ser dere, slangens sæd, alle—alle disse ulike tingene som har vært så mystisk blant folket. Skjønner? Hva er det? Han hadde. . . Dette et tegnet på hva? Forening!

¹⁰⁴ Hva sa Han i Malakias 4? Ville gjenopprette! Gjenopprette tilbake den originale pinse-Troen, tilbake til folket med det samme pinse-Budskapet, det samme pinse-tegnet, det samme pinse-beviset, den samme Gud, den samme Kraft, den samme lære, alt nøyaktig, med stadfestelsen av den samme Ildstøtten som slo ned Paulus på veien ned til Damaskus; iblant oss i dag og gjør de samme tingene Han gjorde på den tiden. Forening!

¹⁰⁵ Vi ser nasjonene forener seg, vi ser verden forener seg, vi ser menighetene forener seg. Vi ser Bruden forener Seg, forener Seg med Ordet. Hvorfor? Ordet er Gud. Og som Ordet. . . Som Brudgommen (som er Ordet), og Bruden (som er Ordets hører), de kommer sammen i en Enhet. De forenes som et bryllup. Ser dere, de gjør seg klar for et bryllup, og de—de blir ett. Ordet blir deg, du blir Ordet. Jesus sa: “På den dag vil dere kjenne det. Alt Faderen er, er Jeg; og alt Jeg er, er dere; og alt dere er, er Jeg. På den dag vil dere kjenne at Jeg er i Faderen, Faderen i Meg, Jeg i dere og dere i Meg.” Skjønner? På “den dag.” Hvilken dag? Denne dag! Vi finner ut at de store, skjulte Guds mysterier er åpenbart. Åh, hvor jeg liker det!

¹⁰⁶ Åh, legg merke til hvordan vitenskapen og Ordet ikke kunne sammenlignes, slik de gjør i dag. De kunne ikke gjøre det før. Det er bare nå de kunne gjøre det.

¹⁰⁷ Legg merke til, Han sa, “himmelske tegn, himmelske tegn.” Vitenskapen og nasjonale tegn; nå har de store tegn på himmelen i dag, de har astronauter og slikt. Men hva gjør disse astronautene med verdens-vitenskapen? Det gir dem frykt. De vet ikke når de kunne sende opp noe slikt som det og bare slippe disse bombene, og vi ville ikke vært mer. Skjønner? Nå, det er tegnene som de har, skremmende syn på himmelen. Skjønner? De har dem, atomvåpen og slikt, alle slags tegn.

¹⁰⁸ Dere så at de signerte denne—denne avtalen, her om dagen, om at de ikke skulle sprengte flere bomber i luften, men nå går de under vann og ned i bakken, og tester dem like fullt. Skjønner? De signerer en avtale, “Vi vil ikke gjøre dette, hvis dere sier at dere ikke vil gjøre det (men vi drar hjem igjen og gjør det på denne måten; siden vi vet at dere gjøre det samme der borte).” Skjønner? Det er rett og slett ikke noe, det er bare. . . det er ingen tillit mellom dem, det er ikke—det er ikke noe. Du kan. . . Skjønner? Og alle er redde for den andre. Det er et skremmende tegn.

¹⁰⁹ Vitenskapen og mennesket og nasjonene har produsert et skremmende tegn på himmelen. Det er helt riktig. Nå, frykter hverandre. Og det er gitt et himmelsk tegn til. . . Se nå, de har et tegn på himmelen også, et skremmende tegn, en mann som er en astronaut; kan ha et atomvåpen, og kunne kaste det og ødelegge hele nasjonen. Går opp som en astronaut, og svever der ute. Det er ikke noe som kan hindre dem i å gjøre det. De kan så visst gjøre det, de. . . når som helst de ønsker. De kan gjøre henne til støv hvis de ville, men. . . i løpet av femten minutter fra nå. Og det den ene kan gjøre, kan den andre gjøre også. Så, du ser at de har et tegn, men den slags tegn gjør dem redde.

¹¹⁰ De forener seg sammen, legger sine krefter sammen. Den frie verden, de legger sine krefter sammen. Kommunismen legger sine krefter sammen med Russland. Alle; men hver enkelt er redd for de andre. Ser dere, det er et skremmende tegn. Det er riktig. Det er nasjonale tegn og slikt.

¹¹¹ Men Menigheten har mottatt et Himmelsk Tegn: en Astronaut! Amen! Jesus Kristus i form av en Ildstøtte; som Han var i Det gamle testamente, som Han var da Han møtte Saulus på veien der nede til Damaskus, den samme Jesus her i dag! Og hva gjør Den? Bringer Den frykt? Den bringer kjærlighet, som forener hverandre. Amen! En følelse for hverandre. Den bringer Guds kjærlighet, åh, som forener oss og bringer oss, Kristi Legeme, inn i enhet som en Brud. Det er hva den gjør nå, denne store foreningen som Gud. . .

¹¹² De forener seg, en gruppe *her* som strider mot den neste, en gruppe over *her* som strider mot den neste. Her står menigheten mellom dem; se hva som skjer, den vil forene seg med dem. Det er helt riktig. Men, nå, vi finner ut at det bringer frykt og frustrasjoner.

¹¹³ Men Menigheten, Bruden, er forenet ved én Gud, under én Ånd, Guds Ånd, i én hellig Guds enhet, til å være én hellig Brud for Gud. Det er riktig, alle sammen; Legemets enhet. Legemet venter som en Brud; siden—siden det er Bruden, idet vi kaller oss Bruden. For foreningens tid for Bruden, Menigheten kommer så sammen. Det skulle skape en slik kjærlighet iblant oss, at vi knapt kunne være borte fra hverandre. Det er riktig. Vi bare. . . du trenger ikke trygle folk om å be, du trenger ikke trygle dem om å tilbe Gud, du trenger ikke trygle dem om å gjøre det som er rett. De er bare så forelsket i Ham, at det ikke finnes noe annet.

¹¹⁴ Hva tenker du om en liten jente, en virkelig pen, liten pike, som skal gifte seg med en kjekk, ung mann som hun bare er så vilt forelsket i, det betyr mer for henne enn hennes eget liv, og hun vet med det samme at de kommer til å gifte seg. Etter som bryllupsdagen nærmer seg, går den lille, det skal være visst, hun "tripper rundt." Skjønner? Hun gjør bare alt i stand; hun overgir seg fullstendig til ham. Det er riktig. Alt som behager

ham, det er nøyaktig det hun vil gjøre. Vel, det skulle være slik for Menigheten i dag, at vårt liv skulle være så skjult i Gud gjennom Kristus, forseglet der inne ved Den Hellige Ånd.

115 Det jeg har undervist dere om her, er å fortelle dere om disse tegnene og ulike tingene som skjer, jeg har ikke tid til å gjøre det nå; vil i et annet budskap, om Herren vil. Men det er én liten ting som ennå mangler i Menigheten. Og vi ønsker det, å komme til det, og jeg er rett på randen av det nå. Skjønner? Vi ønsker å komme til det, hvis . . . du må gjøre det. Hvis du ikke gjør det, det er rett og slett alt, du må gjøre det. For hør her, foreningens tid er for hånden, for Gud fører Menigheten sammen for en—en Bortrykkelse for å reise til bryllupet for den Store Foreningen: når Gud og mennesket vil forenes for Evig, når tidens skapninger forenes med det Evige.

116 Det skjedde en gang i form av Menneskesønnen på jorden. Og Han måtte gi Sitt Liv for å frembringe en Kraft, for å forene andre mennesker med denne samme Kraften, for Jesu Kristi Brud. Og nå forener Menigheten Seg med Kristi Legeme. Den har frigjort Seg, skåret Seg fri fra enhver liten lenke, og gjort Seg rede; kommet sammen, enhet mellom dem; åh, en kjærlighet og glede, og Den Hellige Ånd beveger Seg iblant dem. Åh, du, hvilken tid!

117 Idet vi ser endene gjør seg klare, vi ser gjessene gjør seg klare, vi ser dyrene . . . biene gjør seg klare, vi ser skyene gjør seg klare for regn, vi ser alt; hvordan det forener seg sammen, for det store støtet. Vi ser Folkeforbundet, av nasjonene sammen, forener seg i kommunismen. Vi ser dem forene seg sammen her borte i den vestlige verden. Vi ser menigheten forene seg sammen, alle disse andre. Så det er fullstendig umulig, ingen annen tid kunne det være på denne måten; det kunne ikke ha vært på denne måten for tjue år siden, kunne ikke ha vært på denne måten. Kunne ikke ha vært på denne måten for ti år siden, må være akkurat nå. Ser dere, fordi disse ismene og slikt ikke hadde komme til dette punktet.

118 Våkn nå opp! Ryst deg selv, her og nå, og se ut her hvor vi er! Hvor er vi? Slik som de vise menn, vi er rett på linje med Hans Ord, og Lyset fra Herren skinner på vår sti. Ære være Gud i det Høyeste. Og Ære være Gud Som gir oss Jesus Kristus, Som vi elsker, og har ført oss til dette stedet. Og idet vi . . . Vi er Hans folk, kjøpt med prisen av Hans Blod.

119 Åh, du! Når foreningstiden kommer, ser vi, idet vi forenes med hverandre med Hans Ånds bånd, vi . . . Kan det være Hans Ånd? Ja visst, Det er Hans Ånd. Hvorfor er det Det? Det er Hans Ord, og Han er . . . det er Ordets Ånd. Og når den Løftes-Ånden kommer over deg og stadfester og viser Seg rett her, er Det den samme Ånd? Det var den Ene som var med Moses i villmarken! Det var den Ene som var over Jesus Kristus! Han var den Ene som

møtte Saulus på veien til Damaskus! Han er den samme i går, i dag og for evig! Og Han gjør det samme!

¹²⁰ Og vi ser nasjonene samlet, vi ser menigheten samler seg, vi ser kommunismen samlet, vi ser ismene forener seg, vi ser alle disse tingene; og nå ser vi Bruden forene Seg med Ordet. Åh, du! Det er tid for at de hellige skal oppstå for å forene seg med de som lever, for å gå og forene seg med Jesus Kristus for Evig.

¹²¹ Må Gud hjelpe oss, alle sammen, til å forenes med Kristus i kveld, vi vil overgi alt hva vi er, alt hva vi har, hele vår sjel, kropp og sinn til Jesus Kristus, og vente på tiden for den foreningen.

Når Guds trompet skal lyde, og tid ikke skal
være noe mer,
Og den Evige morgen bryter fram, lys og
vakker;
Når de døde i Kristus skal oppstå og samles
over på den andre strand over der (med
Bruden som lever), for å bli rykket opp
sammen.

¹²² Se på foreningen! Gud forener Menigheten med Sitt Ord, Ordet med Menigheten, slik at de begge blir det samme, "Si *dette*, og det vil skje. Gjør *dette*, og det vil skje. Dette er det; dette er Meg fremfor dere, dette er Meg som beviser det; dette er Meg med dere." Ja vel.

¹²³ Vi finner at nå kommer tiden da Trompeten lyder, og de sovende hellige der tilbake, de kan ikke bli gjort fullkomne uten oss; de er avhengige av oss (Hebreeerne 11); og når de kommer sammen, forener de seg med de levende. Menigheten forenes med Ordet, da forener Menigheten og Ordet Seg sammen, og blir ett. De døde hellige forener seg sammen med de levende hellige for å bli ett; og alle går sammen for å forenes med Kristus over der, for Lammets Bryllupsmåltid.

¹²⁴ Det er foreningstid, og tegnene flyr overalt. Tegnene er i nasjonene, tegnene er i kommunismen, tegnene i den vestlige verden, tegnene i Kirkenes Verdensråd. Og Tegnet er her i kveld forutsagt av Den Hellige Ånd, og Guds Ord stadfester det og gjør det til Sannheten. Amen! Foreningstid! Tegnet på Foreningstiden!

La oss bøye våre hoder.

¹²⁵ Herre Jesus, idet mitt skrøpelige hjerte hopper av glede, idet jeg ser mulighetene, (for meg en middelaldrende mann), men likevel med mulighetene for å se Deg komme i denne generasjonen; til å være i live og stå her, og se når Trompeten lyder, "Den som er uren, er uren fremdeles. Den som er rettferdig, er rettferdig fremdeles. Den som er hellig, er hellig fremdeles." Å Herre Gud!

126 Og å tenke på at vi står, i et nu, i et øyeblikk, når verden ikke vil vite hva som foregår, men plutselig vil du se dine kjære som har gått bort, komme til syne for deg, som har kommet for å forenes med deg igjen. Og vi vil bli forvandlet i et nu, i et øyeblikk; og bli rykket opp sammen, for å møte vår Herre i luften. Og så forenes med Ham, for å være der for evig, og aldri måtte være utenfor Hans Nærvær igjen.

127 Så stort det er i dag, Herre, å vite at vi nå er forenet som én Ånd. En Ånd, Den Hellige Ånd, som har Ordet i Sitt grep, kommer i oss. Og hvor stort det er, hvilket privilegium å gjøre seg fri fra alt det verdslige, for å forene oss med Jesus Kristus. Og å tenke på at én dag, i en fysisk form, med et legeme likt Hans eget herlige legeme, vil vi sitte ned ved bordet i Bryllupsmåltidet og der bli forenet og viet i giftemålet med Ham; å leve som Brud og Brudgom gjennom alle tider som skal komme, gjennom en endeløs Evighet.

128 Herre Gud, må ikke dette bare være en mytisk tanke for folket, men må det bli en slik virkelighet at en slik hunger og tørst vil komme over folket at de vil . . . leser avisene sine, ser på . . . lytter på radioen og nyhetene, og ser at det er foreningstid. Tegnene blinker.

129 Herre Gud, slik vi talte om kvinnene, hva de ville gjøre i de siste dager; hva menigheten ville gjøre i de siste dager; og hva Menighetstidene ville være, og hva Seglene ville være, alle disse andre tingene. Og vi ser som det var, på Noahs tid. Vi ser som det var, på Sodomas og Lots tid, da Herrens Engel gjorde Seg Selv kjent i menneskelig kjød, som spiste kjøttet fra en ku og drakk melken fra kua og spiste brød; og stod der og kunne fortelle hva som foregikk bak Seg. Og Jesus sa at det samme ville finne sted ved Menneskesønnens komme.

130 Herre Gud, vi har sett pyramiden, hvordan vi bygde den opp dit, og så hvordan vi la disse tingene til den; og ser at vi er i ende-tiden, og venter på Hoved-Hjørnesteinen. Ære være Gud! Vi ber Far, om at Du må vekke opp folk, raskt nå, og samle oss sammen, med gudelig kjærlighet og respekt for Jesus Kristus og for hverandre.

131 Om det er noen her i kveld som ikke har det håpet hvilende i seg, vil du rekke opp din hånd til Gud og si: "Herre Gud, foren meg med Deg, foren meg med Deg"? Gud velsigne deg, broder. Gud velsigne deg og deg, deg; ja. "Foren meg med Deg, Herre." Ja! Åh, du!

Nasjonene brytes, Israel våkner.

132 Se på Israel over der, forent sammen. Israel, fra over hele verden, har kommet for å forene seg; for å forene seg og nå er de en nasjon. De er en forent nasjon: med sitt eget flagg, egne penger, egen hær, alt mulig; hvis de noen gang var, er de det nå. Israel forent, Rom er forent, menigheten er forent. Og Bruden

forener Seg, amen; og den Store Foreningen kommer. Hva er det? Det hele beveger seg opp mot det Tegnet, dette hoved-Tegnet, Jesus og Hans Brud som forenes som en.

¹³³ Far, Gud, gi disse velsignelsene som jeg ber om for disse menneskene, og må vi være forenet med Deg i hjerte og ånd, idet de løfter sine hender og ønsker det. Herre Gud, rens oss og gjør oss Dine; gi det, Herre. Det er alt vi vet og vi kan gjøre, er be. Og så sa Du hvis vi ba om det og trodde det, ville vi få det; jeg ser etter det, Herre. Jeg takker Deg i Jesu Kristi Navn. Amen.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham,
Fordi Han først elsket meg,
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre. (Amen. Åh, du!)

Se, Brudgommen kommer!
Jeg hører midnatts-ropet!
Vi vil gå opp med et rop, hvis vi alle holder ut,
Og møte Ham i sky.

Våk og be, min broder,
Så ingen tar din krone,
For den lunkne og frafalne
Får ikke bære bryllupsdrakten.

¹³⁴ Det er riktig. La oss gjøre oss klare for dette midnatts-ropet. Det kommer i en stund da dere ikke tenker. Det vil bli et rop, ikke hos den vantro verden; det vil være en hemmelighet. Men de troende, som ser etter dette, ser dere stjernene komme på linje? Skjønner? Hva skapte det? Helt nøyaktig som det gjorde den første gangen. Ser dere, her er vi, tegnene kommer.

Vi ser tegnene komme til syne på Hans
velsignede Komme,
Se, se fikenbladene begynner å bli grønne;
Evangeliet om riket har gått til alle nasjoner;
Og vi er nære, enden kan man se.

Så gladelig, av sted, vil vi bære bud om
Budskapet om Hans velsignede komme.

¹³⁵ Er det riktig? Åh, bær bud om Budskapet om Hans velsignede komme! Det er det vi må gjøre. Fortell alle: "Gjør deg rede, forbered deg på å møte Gud." Amen! Jeg elsker Ham. Å, hvor jeg elsker Ham. Nå, la oss reise oss opp på våre føtter nå. Idet vi hilser på hverandre, vi strekker oss rundt og håndhilser på en eller annen, og sier:

Inntil vi møtes! (håndhils nå) . . . til vi møtes!
Til vi møtes ved Jesu føtter;
Til vi møtes! . . .

Husk, du kan være kalt. Vårt neste møte kan være ved Hans føtter.

Å Gud være med dere til vi møtes igjen!

¹³⁶ Nå, bare tenk, før vi møtes igjen; før vi møtes søndag morgen, eller onsdag kveld, kan det være at . . . før du vet ordet av det, er det noen som mangler. Denne mangler og de er borte. Åh, å tenk om din mann mangler eller din kone mangler, og—og Johns kone mangler, og—og—og her borte mangler barna. Alt skjedde (hva skjedde?), da er du latt tilbake!

Åh, hvilken gråt og jammer når de fortapte sin skjebne blir fortalt,
De ropte til klippene og fjellene, (Slik som Israel, som gikk tilbake til byen, til Templet.)
De ba men deres bønner var for sent. (De forkastet Budskapet.)

¹³⁷ Åh, broder, gjør aldri det. Hva enn du gjør, stå tappert for saken! Ja, sir!

¹³⁸ Nå, til vi møtes, vil vi gjøre dette:

Ta det Navnet Jesus med deg,
Som et vern for enhver bekymring;
Når fristelser om deg samles, (Hva gjør du?)
Si det hellige Navn i bønn.
Kjære navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelens glede;
Kjære Navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelens glede.

¹³⁹ La oss bøye våre hoder nå, mens vi nynner.

Bøy deg ned for Jesu Navn,
Fall ned ved Hans føtter,
Kongers Konge i Himmelen . . . kron Ham,
Når vår reise er forbi. (Det vil skje, en dag.)
Å kjære Navn, kjære Navn, Å hvor skjønt!

Inntil vi møtes igjen, må Gud være med dere.

Jordens håp og Himmelens glede;
Kjære Navn, Å hvor skjønt! Hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelens glede.

FORENINGENS TID OG TEGN NOR63-0818
(The Uniting Time And Sign)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk søndag kveld den 18. august 1963 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org